

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/228/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118213499
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118213499.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, JUDr. Martiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: akad. mal. Karol Šrobár, nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX P. - T. R., IČO: 34 402 918, zastúpeného zástupcom HKP Legal, s.r.o., so sídlom Križkova 9, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 727 334, proti žalovanému: SLOVAK INVEST CORPORATION, a.s., so sídlom Nám. L. Štúra 2, 010 01 Žilina, IČO: 31 645 950, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Annou Ščepkovou, advokátkou, so sídlom T. X/D., XXX XX. P., v konaní o zaplatenie alebo vydanie veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/210/2018-177 zo dňa 27. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/210/2018-177 zo dňa 27. júna 2019 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.095,40 Eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia v spojení so závislým výrokom o náhrade trov prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v poradí prvým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.095,40 Eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V poradí druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, doručенú okresnému súdu dňa 18.09.2018, ktorou sa domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti podľa voľby žalovaného vydať obrazy - olejomalba s názvom SÚMRAK a ZÁČIN, ktorých autorom je žalobca alebo zaplatiť čiastku 544,38 Eur a 551,02 Eur na tom skutkovom tvrdení, že žalovaný a žalobca uzatvorili Zmluvu o organizovaní kultúrneho podujatia, na základe ktorej žalobca dodal žalovanému 23 obrazov s presným zoznamom vrátane ceny - hodnoty obrazov, pričom sa jednalo o olejomalby. Listom zo dňa 19.09.2014 žalobca vypovedal zmluvu a vyzval žalovaného na vrátenie obrazov, ktoré mu boli vrátené iba v počte 21 obrazov.

3. Žalovaný vo vyjadrení v podaní zo dňa 04.02.2019 uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú. Potvrdil uzavretie Zmluvy o organizovaní kultúrneho podujatia na dobu neurčitú s tým, že žalobca mu odovzdal 23 obrazov podľa prílohy zmluvy. Dva obrazy s názvom SÚMRAK a ZÁČIN sa však vraj z priestorov žalovaného stratili už pred doručením výpovede žalobcu. Stratú obrazov žalovaný prostredníctvom vtedajšej predsedníčky R. X. oznámil žalobcovi v máji 2014. Keďže dané dva obrazy neexistujú, resp.

žalovaný ich nemá vo svojej držbe, nie je možné ich žalobcovi vydať. Potvrdil dojednanie, že ručí za obrazy vo výške uvedenej ceny, avšak mal za to, že z ničoho nevyplýva, že by ich žalovaný mal zaplatiť. Zároveň vzniesol námietku premlčania, nakoľko strata obrazov bola oznámená žalobcovi v máji 2014, pričom ide o vzťah občianskoprávny. Taktiež namietal neurčitost' formulácie petitu, nakoľko obrazy neboli riadne špecifikované tak, aby boli nezameniteľné.

4. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd poukázal na vykonané dokazovanie a z neho zistený skutkový stav, právne posúdený za aplikácie ust. § 261 ods. 1, § 269 ods. 1 a 2, § 344, § 351 ods. 1 veta prvá, § 351 ods. 2, § 373, § 368 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 659, § 661, § 662, § 517 ods. 3 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby.

5. Okresný súd mal preukázané, že dňa 08.09.2001 žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o organizovaní kultúrneho podujatia, v rámci ktorej sa dohodli na vystavení obrazov žalobcu v priestore kongresovej haly hotela Slovakia, pričom cena pri predaji môže byť upravená vedením hotela smerom nahor. Prevzatie - zapožičanie obrazov potvrdil žalovaný svojim podpisom. Zmluvné strany sa dohodli, že žalovaný ručí po prevzatí obrazov vo výške uvedenej ceny svojim majetkom. Strany nepožadovali žiadne odmeny za svoje služby, a to za zapožičanie obrazov a za poskytnutie priestorov na ich vystavenie. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s tým, že obe strany môžu vypovedať zmluvu kedykoľvek a bez uvedenia dôvodov. Súčasťou zmluvy bola príloha - zoznam dodaných umeleckých diel s cenou obrazov.

6. Vzhľadom na obsah zmluvy a zmluvné strany okresný súd posúdil, že išlo o obchodno-závazkový vzťah spravujúci sa Obchodným zákonníkom. Predmetná zmluva nebola uzavretá ako samostatný typ zmluvy, pričom strany konania platne uzavreli nepomenovanú zmluvu v rámci svojej podnikateľskej činnosti, keďže žalobca poskytol - zapožičal obrazy za účelom ich vystavovania v priestore žalovaného s možnosťou predaja obrazov aj za vyššiu cenu, než bola stanovená a v takom prípade ponechania si provízie žalovaný poskytol priestory za účelom vystavovania obrazov s možnosťou ich predaja. Okresný súd skonštatoval, že žalobca zapožičal obrazy žalovanému za účelom vystavovania s možnosťou predaja žalovaným a žalovaný poskytol priestory na vystavenie obrazov. Okresný súd posúdil, že zmluva bola uzavretá platne, pričom jej súčasťou bol aj zoznam jednotlivých obrazov v počte 23 kusov spolu s názvom každého z nich a s jednotlivými cenami obrazov. Príloha bola podpísaná aj žalobcom, aj žalovaným, teda obidve strany potvrdili svojimi podpismi odovzdanie/prevzatie obrazov v danom počte s danými názvami a určenou cenou každého z nich. Podpismi oboch strán si odsúhlasili počet a cenu obrazov.

7. Okresný súd mal preukázané, že žalobca listom zo dňa 19.09.2014 vypovedal Zmluvu o organizovaní kultúrneho podujatia s výzvou na oznámenie dátumu odovzdania obrazov (bod 5 zmluvy). Medzi stranami nebola sporná výpoveď, odstúpenie. Okresný súd uzavrel, že došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy žalobcom. Žalobca listom zo dňa 05.01.2015 vyzval žalovaného na vrátenie obrazov a zároveň ho vyzval na určenie termínu na odovzdanie obrazov s tým, že ak neurčí žalovaný žiadny termín, tak si vyzdvihne obrazy dňa 11.04.2015 (č.l. 9 spisu). Nepochybne bolo zistené a medzi stranami bolo nesporné, že žalovaný do 11.04.2015 žiadny obraz nevrátil, ani nestanovil termín na odovzdanie na výzvu žalobcu, teda bol povinný ich vrátiť - odovzdať do termínu stanoveného žalobcom, t.j. do 11.04.2015. Okresný súd mal zistené, že žalobca dňa 11.04.2015 podal trestné oznámenie z podozrenia spáchania trestného činu sprenevery, nakoľko mu žalovaný do 11.04.2015 zapožičané obrazy nevrátil, ktoré vyšetrovanie bolo vedené na OR PZ v Žiline pod ČVS: ORP-436/3-VYS-ZA-15.

8. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vrátil žalobcovi obrazy iba v počte 21 kusov, a to keď z preberacích protokolov vyplývalo prevzatie obrazu č. 9, 10, 11, 12, z Preberacieho protokolu zo dňa 28.05.2015 vyplývalo odovzdanie obrazu č. 6 s názvom Mládza za humnami, ďalej z Protokolu o odovzdaní a prevzatí obrazov zo dňa 28.10.2016 vyplývalo odovzdanie žalovaným žalobcovi dňa 28.10.2016 obrazov v počte 16 kusov, s presným vyznačením názvov odovzdaných obrazov. Obraz s názvom Súmrak v hodnote 16.400,- Sk/544,38 Eur a obraz s názvom Záčin v hodnote 16.600,- Sk/551,02 Eur žalovaný neodovzdal, čo medzi stranami bolo nesporné.

9. Okresný súd ďalej poukázal na zistenia vyplývajúce z pripojeného spisu OR PZ v Žiline pod ČVS: ORP-436/3-VYS-ZA-15, a to výpovede svedkov M. Q., R. X., Ing. R. X., svedka Z. L., ktorých podstatný obsah vyjadril v odseku 24. odôvodnenia rozhodnutia a zároveň v odseku 27. odôvodnenia uviedol podstatný obsah výpovede svedkyne R. X..

10. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania tvrdil, že žalobcovi oznámil, resp. jeho synovi (už nebohý), že obrazy sa stratili, ku ktorému oznámeniu malo dôjsť pred výpoveďou zmluvy, t.j. pred 19.09.2014, tak podľa okresného súdu z ničoho nevyplývalo, že žalovaný stratu obrazov žalobcovi, ako ani jeho synovi oznámil a ani že syn žalobcu bol oprávnený konať v jeho mene. Syn žalobcu, ako aj žalobca popreli, že by im bolo niečo oznámené ohľadom straty obrazov. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že žalovaný síce tvrdil, že oznámil žalobcovi, resp. jeho synovi stratu predmetných 2 obrazov, a to pred výpoveďou zmluvy, t.j. pred 19.09.2014, avšak svedkovia - predseda predstavenstva žalovaného, riaditeľ žalovaného, nespomenuli vo svojej výpovedi konanej v roku 2015-2016 žiadnu stratu.

11. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania tvrdiac, že žalobcovi oznámil stratu pred 19.09.2014, ktoré oznámenie o strate daných 2 obrazov žalobca poprel s tým, že o strate sa dozvedel až v súdnom konaní. Žalobca vypovedal zmluvu listom zo dňa 19.09.2014 a žalovaného vyzval na odovzdanie obrazov do 11.04.2015. Žaloba bola okresnému súdu doručená dňa 18.09.2018. Vzhľadom k tomu, že išlo o obchodno-závazkový vzťah, spravuje sa premlčanie Obchodným zákonníkom. Premlčacia doba je 4 roky. Keďže žalovaný bol povinný odovzdať obrazy do 11.04.2015, premlčacia lehota plynula do 11.04.2019. Žaloba bola podaná dňa 18.09.2018, a preto nárok žalobcu nie je premlčaný. Námietku žalovaného tak vyhodnotil ako neopodstatnenú. Žalovaný nepreukázal, že žalobcovi stratu obrazov oznámil pred 19.09.2014. Podľa okresného súdu nemožno považovať začiatok premlčacej lehoty skôr, ako žalobca preukázateľne požadoval vrátenie obrazov, teda premlčacia lehota začala plynúť od vzniku povinnosti žalovaného vrátiť obrazy, t.j. od 11.04.2015. Tento záver odvíjal od toho, že v zmluve nebola určená lehota na vrátenie a následne žalobca vyzval na určenie termínu žalovaným, v opačnom prípade najneskôr do 11.04.2015, teda žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojej povinnosti od 12.04.2015.

12. Okresný súd uviedol, že v zmysle Zmluvy o organizovaní kultúrneho podujatia bolo stranami dohodnuté, že po prevzatí obrazov ručí za ne hotel Slovakia, teda žalovaný, a to vo výške uvedenej ceny. V zmluve bolo taktiež dojednanie, že obrazy budú vystavené v priestore kongresovej haly hotela Slovakia. Pokiaľ teda žalovaný dané obrazy premiestnil na iné svoje pobočky, konal bez súhlasu žalobcu, či inej oprávnenej osoby. Odstúpením od zmluvy bol žalovaný povinný vrátiť obrazy v určenom termíne, najneskôr do 11.04.2015. Žalovaný sa v zmluve zaviazal, že ručí za predmetné obrazy, teda podľa zmluvného dojednania zodpovedal za všetky prevzaté obrazy bez ohľadu na to, či boli poškodené, zničené a pod. Keďže žalovaný nevrátil 2 predmetné obrazy, pričom trval na tom, že ich nemá k dispozícii, nemá ich v držbe, čo nebolo sporné, zodpovedal za ne. Pokiaľ tvrdil, že ich stratil, nemalo to vplyv na jeho zodpovednosť. Zmluvou sa zaviazal, ručil za ne a na jeho zodpovednosti nemenila nič skutočnosť tvrdenia o ich strate. Bolo evidentné, že žalovaný ich nemá k dispozícii, nemá ich v držbe, pričom nepreukázal žiadnu skutočnosť vylučujúcu jeho zodpovednosť.

13. Okresný súd zvýraznil, že žalobca sa nedomáhal náhrady škody, ktorá by bola spôsobená porušením povinnosti počas záväzkového vzťahu, ale vrátenia - vydania veci po odstúpení od zmluvy. Zároveň žalobca ponechal na voľbe žalovaného obrazy vrátiť alebo zaplatiť cenu obrazov. Žalobca trval na alternatívnom petite. Nepožadoval eventuálny petit, ale alternatívny, podstatou ktorého je voľba plnenia žalovaným, teda či vydá obrazy alebo mu zaplatí. Okresný súd uviedol, že pre vyhovieť alternatívne petitu musí byť preukázaná reálna možnosť plnenia obidvoma spôsobmi. Pokiaľ žalovaný trval na tom, že nemá k dispozícii predmetné 2 obrany, a preto ich nemôže vrátiť, tak túto skutočnosť síce nepreukázal, avšak predseda nebolo možné požadovať preukázanie negatívnej skutočnosti, teda, že skutočne v držbe dané obrazy nemá. Sám žalovaný uviedol, že pokiaľ by obrazmi reálne disponoval, nebol by dôvod na ich zadržiavanie. Z toho dôvodu okresný súd posúdil, že daná možnosť na vydanie nie je reálne splniteľná, a preto, hoci išlo o alternatívny petit, nemožno danú možnosť plnenia zvoliť žalovaným, a preto žalobu v tej časti zamietol. Pre vyhovieť alternatívne petitu bola potrebná podmienka preukázať existenciu reálneho splnenia oboch možností. Vzhľadom k tomu, že nebola preukázaná možnosť pre vrátenie vecí, nakoľko nebolo preukázané, že žalovaný skutočne má dané obrazy, o ktorých tvrdil, že sa stratili, okresný súd posúdil, že v danej veci nebola preukázaná taká alternatíva, a preto žalobu v časti alternatívneho petitu v možnosti vrátenia daných obrazov zamietol.

14. Pokiaľ žalovaný namietal formuláciu petitu spočívajúcu v tom, že obrazy petitu nie sú presne a nezameniteľne špecifikované, tak okresný súd poukázal na zmluvu a jej prílohu, podľa ktorej obrazy boli označené názvom s uvedením ceny pre každý obraz jednotlivo v počte 23 kusov a podľa uvedenia

žalobcu každý obraz mal názov uvedený aj na svojej zadnej strane. Medzi stranami pri uzatváraní zmluvy a prevzatí obrazov toto bolo postačujúce a nezameniteľné, stranami akceptovateľné. Podľa názoru okresného súdu, pre určenie obrazu a podľa obvyklej praxe je postačujúci názov, meno autora, ako aj uvedenie, že ide o olejomalbu a cenu každého obrazu. Okresný súd posúdil, že strata obrazov mohla nastať rôznym spôsobom, ako aj premiestňovaním na iné prevádzky, avšak jednak žalovaný konal bez súhlasu žalobcu a jednak sa zaviazal, že za ne ručí, a preto žalovaný zodpovedal žalobcovi za to, že mu ich nevrátil. Žalobca požadoval vrátenie vecí alebo zaplatenie ceny za predmetné obrazy s tým, že ponechal voľbu plnenia na žalovanom. Vzhľadom k tomu, že okresný súd možnosť voľby na plnenie vrátiť obrazy zamietol z dôvodu nepreukázania držby obrazov u žalovaného, zaviazal žalovaného iba na zaplatenie. Preto žalobu v časti vydania vecí zamietol.

15. K výške ceny obrazov okresný súd uviedol, že zmluva obsahovala zoznam odovzdaných/prevzatých obrazov s názvom a s uvedením ceny každého obrazu. Potvrdením zmluvy podpismi zmluvných strán potvrdili prevzatie/odovzdanie konkrétnych obrazov podľa jednotlivých názvov v počte 23 kusov, pričom zároveň potvrdili aj cenu - hodnotu obrazov pri uzavretí zmluvy. Svojimi podpismi potvrdili a zároveň odsúhlasili cenu jednotlivých obrazov. Dokonca v článku II. Zmluvy dohodli, že žalovaný ručí za obrazy vo výške uvedenej ceny. Cenu nikto nespochybňoval, nenamietal, teda cenu jednotlivých obrazov obe strany akceptovali.

16. Keďže žalovaný nevrátil 2 obrazy s názvom SÚMRAK a ZÁČIN a žalovaný trval na tom, že dané obrazy nemá k dispozícii, že sa stratili, vzhľadom na dojednanie, že žalovaný ručí za dané obrazy vo výške ich uvedenej ceny, t.j. za obraz SÚMRAK vo výške 16.400,- Sk/544,38 Eur a za obraz ZÁČIN vo výške 16.600,- Sk/551,02 Eur, teda spolu 1.095,40 Eur. Okresný súd neskúmal hodnotu obrazov v čase, keď bol žalovaný vyzvaný na ich vrátenie, keďže danú cenu nikto nenamietal, zmluvné strany ju akceptovali a odsúhlasili. Okresný súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie ceny za dané 2 obrazy podľa ceny uvedenej v zmluve, pri uplatnení zásady pacta sunt servanda - dohody sa majú plniť. Okresný súd tvrdenia a námietky žalovaného posúdil za účelovú obranu vyhnúť sa plneniu. Okresný súd rozhodol na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré dôkazy podľa ust. § 191 CSP vykonaným dokazovaním posúdil, že ide o opodstatnený nárok žalobcu, ale iba v časti návrhu na zaplatenie.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255, Čl. 4, § 262 ods. 1, 2 CSP. Okresný súd poukázal na to, že žalobca si uplatnil trovy konania, avšak vzhľadom k tomu, že svoj nárok uplatnil formou alternatívneho petitu, v časti ktorého okresný súd žalobu zamietol a hoci bol žalobca úspešný, ale iba v časti alternatívneho petitu, nebolo možné posúdiť úspech žalobcu iba v 1, keďže žiadal podľa voľby žalovaného vrátiť obrazy alebo zaplatiť za ne, ktorú okresný súd z dôvodu nepreukázania držby obrazov u žalovaného nepripustil a v tejto časti žalobu zamietol. S poukazom na Čl. 4 CSP posúdil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50% voči žalovanému. Nešlo tu teda podľa názoru súdu o pomer úspechu a neúspechu, iba o 50%-ný úspech žalobcu v pravom zmysle, keďže žalobca bol úspešný, ale iba v druhej navrhovanej možnosti, a preto nárok ponížil o 50%, čo považoval za spravodlivé vzhľadom na znenie žaloby a petitu.

18. Proti tomuto rozsudku, a to výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.095,40 Eur a výroku o nároku na náhradu trov konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie v danej veci nesplnil svoju procesnú povinnosť podľa ust. § 181 ods. 2 CSP a po úkonoch podľa ust. § 181 ods. 1 CSP a ani v žiadnom štádiu pojednávania neuviedol stranám, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, ktoré považuje medzi stranami za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd prvej inštancie taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, ktorá vada dosahuje intenzitu zmätočnosti podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa žalovaného z rozhodovacej činnosti krajských súdov po nadobudnutí účinnosti CSP možno vyvodit', že vada prvoinštančného konania, spočívajúca v opomenutí povinnosti súdu podľa § 181 ods. 2 CSP sa vyhodnocuje ako znemožnenie strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, t.j. ako odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), § 389 ods. 1 písm. b) CSP, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v

Trnava sp. zn. 25Co 57/2017, sp. zn. 9Co 244/2017, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 195/2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 145/2017. V okolnostiach prejednávanej veci považoval za možnosť konštatovať, že v Zápisnici o pojednávaní konanom dňa 09.05.2019 je síce uvedená veta v znení: „Súd vykonáva úkony podľa § 181 CSP a poučuje o právach a povinnostiach v zmysle CSP“, avšak z obsahu zápisníc nemožno ustáliť, že by súd prvej inštancie konkrétnym spôsobom realizoval svoju povinnosť podľa ust. § 181 ods. 2 CSP.

19. Žalovaný poukázal na to, že v prednese na pojednávaní konanom dňa 09.05.2019 namietol, že písomné podanie žalobcu doručené okresnému súdu dňa 01.04.2019 bolo zjavne podané až po uplynutí lehoty určenej súdom prvej inštancie žalobcovi na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom vyjadrení žalobca uviedol aj dovtedy v konaní neuvedené nové skutkové okolnosti a navrhol vykonať dovtedy nenavrhnuté dôkazy, pričom je otáznе, či žalobca tieto prostriedky procesného útoku uplatnil včas. Okresný súd dôkazy navrhnuté žalobcom v jeho vyjadrení bez ďalšieho vykonal a na argumentáciu žalovaného nijako nereagoval. Okresný súd týmto postupom nepostupoval dôsledne v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Podľa žalovaného, ak na pojednávaní výslovne namietol, že vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe (doručené okresnému súdu 01.04.2019) bolo podané po uplynutí lehoty určenej žalobcovi súdom na vyjadrenie, a preto prostriedky procesného útoku v ňom obsiahnuté neboli uplatnené včas, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie, aby sa s touto námietkou žalovaného v odôvodnení rozsudku, ak mienil svoje rozhodnutie založiť práve na dôkazoch, ktoré žalobca označil v predmetnom vyjadrení, adekvátne vysporiadal, čo sa nestalo. Podľa žalovaného súd prvej inštancie mal správne s poukazom na ust. § 167 ods. 3, § 153 ods. 1 a 2, Čl. 10 ods. 1, 2 a 3 CSP odmietnuť vykonať dokazovanie vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina ČVS:ORP-436/3-VYS-ZA-2015, keďže išlo o oneskorený dôkazný návrh žalobcu. Napriek výslovnej námietke žalovaného o porušení sudcovskej koncentrácie postupom okresného súdu voči žalovanému, ktorý svoje vyjadrenie k žalobe podal v súdom určenej lehote a neskôr už nevznášal žiadne dovtedy neuplatnené dôkazné návrhy, zachovaná rovnosť zbraní, ktorá je imanentnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Žalovaný na svoj argument o oneskorenom podaní vyjadrenia žalobcu vrátane obsiahnutého dôkazného návrhu nedostal v odôvodnení žiadnu odpoveď.

20. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, založený Zmluvou o organizovaní kultúrneho podujatia zo dňa 08.09.2001, ako obchodnoprávny. S prihliadnutím na všetky okolnosti nebolo podľa žalovaného pri vzniku tejto zmluvy zrejme, že sa týka podnikateľskej činnosti subjektov. Z obsahu zmluvy vyplývalo, že žalobca ani žalovaný neuzatvárali predmetnú zmluvu za účelom dosiahnutia zisku. Plnenia oboch zmluvných strán mali byť bezodplatné, navyše žalovanému podľa zmluvy ani nebola poskytnutá žiadna zľava v prípade, ak by mal sám záujem niektorý z vystavených obrazov od žalobcu kúpiť. Bezodplatnosti nasvedčuje aj citovanie ustanovení § 659, § 661 a § 662 Občianskeho zákonníka v bodoch 9., 10. a 11. odôvodnenia rozsudku. Pokiaľ žalobca v priebehu konania tvrdil, že žalovaný údajne v prípade predaja obrazov mal mať províziu z kúpnej ceny, tak toto tvrdenie žalovaný dôrazne poprel, nebolo ničím preukázané a je najmä bez opory v ustanoveniach zmluvy. Ak by aj žalobca a žalovaný boli skutočne dohodnutí na provízii pre žalovaného z predaja obrazov, mohlo a malo to byť v zmluve uvedené. Keby aj niekedy došlo k predaju niektorého z obrazov tretej osobe, kúpna cena by prislúchala žalobcovi ako ich vlastníkovi bez akéhokoľvek podielu žalovaného. Žalobca ani vo svojom výsluchu pred súdom prvej inštancie nepotvrdil, že by si žalovaný mohol z kúpnej ceny obrazov, hoci aj upravenej „smerom nahor“, ponechať akúkoľvek províziu, o čom sa obdobne vyjadřila aj svedkyňa R. X.. Podľa názoru žalovaného, z uvedeného tendenčne vyznieva konštatovanie súdu prvej inštancie, že „žalobca poskytol - zapožičal obrazy za účelom ich vystavovania v priestore žalovaného s možnosťou predaja obrazov aj za vyššiu cenu, než bola stanovená, a v takom prípade ponechania si provízie“. Okresný súd z povahy právneho vzťahu strán ako občianskoprávneho mal potom vyvodiť vo vzťahu k dĺžke premlčacej doby vzhľadom na žalovaným uplatnenú námietku premlčania, dôsledky, ktorá v prípade občianskoprávneho vzťahu bola potom dôvodná.

21. Aj bez ohľadu na dĺžku premlčacej doby, žalovaný namietal, že okresný súd nesprávne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby od 11.04.2015, vychádzajúc z termínu na vrátenie obrazov určeného jednostranne žalobcom žalovanému v liste žalobcu zo dňa 05.01.2015, v ktorej súvislosti poukázal na závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 174/2016, sp. zn. 7Cdo 1375/2015, ako aj záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/195/2013, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 74/2018. Mal za to, že pre posúdenie začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby v danom prípade bolo podstatné, kedy mohol žalobca

objektívne prvýkrát požiadať žalovaného o plnenie, ktorého sa v tomto spore domáhal. Žalovaný v konaní tvrdil a svedkyňa X. vo svojej výpovedi potvrdila, že dva obrazy, ktorých vydanie žalobca požadoval, sa stratili najneskôr v máji 2014 a žalobcovi bola ich strata najneskôr v máji 2014 oznámená. Nezodpovedá obsahu spisu konštatovanie okresného súdu, že žalovaný ničím nepreukázal, že by stratu oznamoval žalobcovi, s poukazom na výpovede osôb konajúcich za žalovaného v trestnej veci, ktorý dôkaz bol navrhnutý po sudcovskej koncentrácii konania. Nad rámec podotkol, že žalobca písomne vypovedal zmluvu o organizovaní kultúrneho podujatia dňa 19.09.2014, čím sa právny vzťah medzi ním a žalovaným skončil, pričom vo svojej „výpovedi“ zo zmluvy spomínal vrátenie obrazov vrátane ich spätnej dopravy. Neexistuje preto žiaden relevantný dôvod, prečo by sa mal začiatok plynutia premĺčacej doby žalobou uplatneného nároku posúvať až k dátumu 11.04.2015, keď žalobca zmluvu nesporne ukončil k 19.09.2014.

22. Podľa žalovaného okresný súd správne uviedol, že žalobca sa nedomáha náhrady škody, že sa domáha vrátenia - vydania vecí po odstúpení od zmluvy a správne ustálil, je evidentné, že žalovaný obrazy v súčasnosti nemá k dispozícii, nemá ich v držbe. Za uvedenej situácie však nijako neodôvodnil, aký právny nárok vlastne napadnutým rozsudkom žalobcovi priznal. Logicky tu nešlo o „ručenie“ v pravom zmysle slova, teda o ručenie žalovaného za splnenie záväzku tretej osoby voči žalobcovi, ak okresný súd vychádzal z čl. 2 zmluvy. V prípade nároku žalobcu na náhradu škody bol však, ako žalovaný namietal a ako uznal aj okresný súd, nesprávne formulovaný celý žalobný petit ako alternatívny. Alternatívny petit vychádza z toho, že žalovanému sa jeho znením poskytne právo voľby, ako sa zbaví svojho záväzku. Takýto druh petitu nadväzuje na hmotné právo. V danom prípade z hmotnoprávneho vzťahu žalobcu a žalovaného nevyplývalo, že by žalovaný mohol splniť svoj záväzok vrátiť žalobcovi vypožičané obrazy podľa svojej voľby aj zaplatením ich ceny. Zo žiadneho dojednania zmluvy nebolo možné vyvodiť, že by žalovaný namiesto vrátenia obrazov mohol žalobcovi aj zaplatiť ich cenu. Alternatívny petit formulovaný žalobcom tak nemal oporu v hmotnoprávnom vzťahu zmluvných strán a podľa žalovaného žaloba mala byť z toho dôvodu zamietnutá v celosti.

23. Z vyššie uvedených záverov potom, podľa žalovaného, priamo súvisí nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keď tento bol priznaný v rozsahu 50 % žalobcovi voči žalovanému. Žalovaný mal za to, že žalobca nesprávne zvolil v danej veci alternatívny petit, ktorý jednak nemal oporu v hmotnoprávnom vzťahu žalobcu a žalovaného, jednak jeho alternatíva o vydanie obrazov nie je reálne splniteľná. Napriek tomuto žalobca trval na tomto alternatívnom petite aj po tom, ako v priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný spornými obrazmi nedisponuje a nemôže ich vydať z dôvodu ich straty. Uvedené skutočnosti museli viesť k zamietnutiu žaloby v časti vydania obrazov a podľa žalovaného, s poukazom na Čl. 4 CSP nemožno vyvodiť ako opodstatňujúce na priznanie nároku žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, aj keby mal byť rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti vo veci samej potvrdený, pretože žalobca bol úspešný iba v jednej spomedzi dvoch alternatív plnenia v ním formulovanom alternatívnom petite. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie, alternatívne vo vyhovujúcej časti zmeniť, žalobu zamietnuť, s priznaním náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V prípade, ak by bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdený, navrhol zmeniť výrok o náhrade trov prvoinštančného konania tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

24. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné. K údajnej absencii predbežného právneho posúdenia podľa ust. § 181 ods. 2 CSP dal do pozornosti to, že pokiaľ žalovanému, ktorý bol právne zastúpený advokátom, nebolo z predbežného právneho posúdenia súdu prvej inštancie dostatočne zrejmé, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, a ako vec predbežne právne posudzuje, nič mu nebránilo v tom, aby požiadal súd o detailnejšie objasnenie týchto skutočností. To, že žalovaný namietal túto skutočnosť v rámci odvolania, považoval za potrebné uviesť, že táto nemala žiaden vplyv a z priebehu konania nevyplýva, že by malo byť nejakým spôsobom zasiahnuté do práv žalovaného. K námietke nedodržania sudcovskej koncentracie konania žalobca uviedol, že okresný súd správne ignoroval námietku žalovaného vo vzťahu ku koncentrácii konania, nakoľko posudzovanie týchto okolností neprislúcha žalovanému. V danom prípade mierne omeškanie s podaním repliky žalobcu jednoznačne nevyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Je to súd, ktorý musí hodnotiť, čo bolo predmetom repliky žalobcu, nakoľko ňou vecne reagoval na tvrdenia žalovaného o údajnej strate predmetných obrazov, pričom si spomenul, že

v trestnom konaní takéto skutočnosti v roku 2015 - 2016 žiaden z predstaviteľov žalovaného netvrdil a „spomenulí“ si na to až v rámci súdneho konania. Zároveň poukázal na vec žalobcu.

25. Čo sa týka charakteru posudzovaného právneho vzťahu, právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol nepochybne vzťahom obchodno-právnym. Zmluva bola uzatvorená primárne za účelom dosiahnutia zisku, nakoľko žalovaný mal zabezpečovať predaj zapožičaných obrazov za províziu podľa rozhodnutia žalovaného, keďže pevne stanovená bola iba suma obrazov, ktorú za obrazy požadoval žalobca. Námietka, že sa v prejednávanej veci údajne nejedná o obchodno-právny vzťah, bola nedôvodná, čo potvrdila výpoveď svedkyne R. X., ktorá v rámci trestného konania potvrdila, že úlohou žalovaného v zmysle zmluvy bolo sprostredkovať predaj zapožičaných obrazov potenciálnym záujemcom o kúpu obrazov. Účelom zmluvy preto bola snaha o dosiahnutie zisku ako zo strany žalobcu, tak i zo strany žalovaného, a preto i túto námietku hodnotil ako nedôvodnú. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalobca uviedol, že v danom prípade sa jednalo o obchodno-právny vzťah, vo vzťahu ku ktorému je premlčacia doba štyri roky. V nadväznosti na skutočnosť, že listom zo dňa 19.09.2014 (toho dňa aj odoslaná poštou žalovanému) žalobca zmluvu vypovedal a vyzval žalovaného, aby mu odovzdal zapožičané obrazy, vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi zapožičané obrazy. Žaloba bola podaná dňa 18.09.2018, teda pred uplynutím štvorročnej premlčacej doby, nakoľko žalovanému nemohla vzniknúť povinnosť plniť záväzok voči žalobcovi (vrátiť obrazy, alebo zaplatiť ich dojednanú cenu) prv, než mu bolo doručené odstúpenie od zmluvy, ktoré bolo zo strany žalobcu odoslané dňa 19.09.2014. Dôvodom, prečo žalobca čakal prakticky do posledného dňa uplynutia premlčacej doby, bola skutočnosť, že žalovaný neustále žalobcu ubezpečoval, že mu obrazy vráti, len ich nevie momentálne nájsť, pretože sa nachádzajú na rôznych prevádzkach žalovaného. Žalobca k takémuto počínaniu žalovaného nikdy nedal súhlas, avšak spoliehal sa na to, že žalovaný sľub dodrží. Z uvedeného žalobca navrhol, aby v prípade, že súd vyhodnotí námietku premlčania ako dôvodnú, na ňu neprihliadol pre rozpor vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, nakoľko dlhý časový odstup medzi ukončením zmluvy a podaním žaloby spôsobil žalovaný, ktorý najskôr zmätočne odovzdával žalobcovi jednotlivé obrazy po jednotlivých kusoch, a následne žiadnym spôsobom nereagoval na výzvy žalobcu. Čo sa týka alternatívneho petitu, žalobca bol presvedčený, že svoj alternatívny petit v prejednávanej veci zvolil správne, nakoľko ukončením zmluvy vznikla žalovanému povinnosť zapožičané obrazy vrátiť alebo za ne zaplatiť dojednanú cenu. Žalovaný mal teda jednoznačne na výber, či jednotlivé zapožičané obrazy žalobcovi vráti, alebo za ne zaplatí dojednanú cenu. Totiž, žalovaný tak, ako prišiel počas súdneho konania s tvrdením o strate obrazov, ktoré žalobca považoval za nutné považovať za nepravdivé, mohol účelovo tvrdiť, že dva nevrátené obrazy predal za dohodnutú cenu. Alternatívny petit bol preto zvolený správne. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol presvedčený, že alternatívny petit zvolil správne, pokiaľ okresný súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov iba v rozsahu 50 %, považoval tento postup za nesprávny, avšak v tejto časti z hľadiska hospodárnosti nepovažoval za potrebné podať odvolanie. Žalobca podľa jeho názoru nad všetky pochybnosti vyvrátil tvrdenie žalovaného, že k strate predmetných dvoch obrazov malo dôjsť v roku 2014, keď z dokazovania v trestnej veci v roku 2015-2016 svedok R. Q., vtedajší riaditeľ Hotela Slovakia v Žiline, ktorý mal údajne stratu obrazov žalobcovi oznamovať, túto skutočnosť neuviedol a rovnako ani žiaden z ďalších svedkov vypočutých v trestnom konaní. Pokiaľ sa žalovaný vo svojej argumentácii odvolával na ústne dohody a vyjadrenia s dnes už zosnulými osobami - R. Q. a Ing. Z. L., tak žalobcovi sa presvedčivo podarilo vyvrátiť pravdivosť tvrdení žalovaného o údajnej strate obrazov, a to práve prostredníctvom pripojenia vyšetrovacieho spisu. Okresný súd mal tak správne vyhodnotiť tvrdenie žalovaného o údajnej strate obrazov a nemožnosti ich vrátenia iba ako voľbu práva v rámci alternatívneho petitu, a dospieť k záveru, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu. I túto námietku považoval za nedôvodnú. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku potvrdil ako vecne správny, s priznaním nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

26. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 26.8.2019 (č.l. 224 spisu) bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému prostredníctvom právnej zástupkyne (doručenka na č.l. 224 rub spisu), s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný nevyužil.

27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec v medziach ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom, za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v

napadnutých výrokoch potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

28. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/228/2019-267 zo dňa 26.05.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 16.06.2020 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

29. Odvolací súd ďalej uvádza, že podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného v písomne podanom odvolaní zo dňa 05.08.2019 (č.l. 190 - 202 spisu), a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaného v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP, keďže z obsahu spisu vyplývalo splnenie procesnej poučovacej povinnosti okresným súdom podľa ust. § 153, § 154 CSP.

30. Zároveň v súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného odvolací súd zvyrazňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

31. Z odvolania podaného žalovaným zo dňa 05.08.2019 nepochybne vyplývalo, že rozsudok okresného súdu napadol v prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.095,40 Eur a v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď mal za to, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo spôsobilo prijatie nesprávnych právnych záverov, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, ako aj namietal nedostatočné zdôvodnenie záverov okresného súdu k argumentácii žalovaného, a tým nedodržanie ust. § 220 ods. 2 CSP.

32. V prvom rade k odvolaciemu dôvodu žalovaného o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, vo vzťahu k argumentácii žalovaného krajský súd uvádza, že k tomu, aby mal spôsobilý predmet posudzovania a rozhodovania, ktorým je v danom prípade rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku odvolaním žalovaného, musí ísť o súdne rozhodnutie s náležitosťami podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu, rozsahom jeho odôvodnenia krajský súd konštatuje, že toto rozhodnutie spĺňa atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. I keď okresný súd nie celkom konzistentne (vo viacerých odsekoch odôvodnenia) vyjadril svoje skutkové zistenia, ako aj právne zhodnotenie sporovej právnej veci, predmetom ktorej bol uplatnený nárok žalobcu na vydanie vecí, alternatívne zaplataenia ceny vecí, jeho rozhodnutie spĺňa znaky zrozumiteľnosti a dostatočnosti. Z celého obsahu odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že okresný súd vyjadril skutkové a právne zhodnotenie k dôvodnosti podanej žaloby v časti o zaplataenie a o jej nedôvodnosti vo vzťahu k navrhovanému alternatívne petitu o vydanie vecí. Ak aj žalovaný v odvolaní namietal, že v určitej nastolenej otázke, a to týkajúcej sa postupu v rámci vykonávaného dokazovania okresného súdu, táto zostala súdom prvej inštancie nezodpovedaná a nevyjadrená v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu vzniesol námietku nedostatočnosti súdneho rozhodnutia, tak krajský súd uvádza, že tento odvolací dôvod žalovaného nebol relevantný. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku dal odpovede na všetky podstatné a zásadné okolnosti danej sporovej veci. Jeho odôvodnenie má atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd vyjadril žalobcov nárok, obranu žalovaného k nároku žalobcu a na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil skutkové závery, ktoré aj právne vyhodnotil. Účelom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia nie je zahliť súdne rozhodnutie odpoveďami na jednotlivé otázky sporových strán, ale vyjadriť podstatu sporovej veci, jej skutkové a právne posúdenie, k čomu zo strany súdu prvej inštancie aj došlo. Krajský súd vo vzťahu k tejto časti odvolania žalovaného konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu a jeho odôvodnenie má všetky zákonom vyžadované náležitosti, a to vyžadované procesno-právnym predpisom, ktorým je Civilný sporový poriadok, s poukazom k ust. § 220 ods. 2 CSP.

33. K rozsahu, potrebe, ako aj dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia v rámci odvolacieho konania rovnako je už ustálená rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého ...

„Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v sporovom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je upravená v procesno-právnom predpise. Táto norma procesno-právneho predpisu sa uplatňuje aj v odvolacom konaní, preto ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Vzhľadom k tejto ustálenej judikatúre Ústavného súdu SR krajský súd konal aj pri vydávaní svojho rozhodnutia a rozsahu jeho odôvodnenia, v spojení s ust. § 187 ods. 3 posledná veta CSP, keď vzhľadom na nižšie uvedené odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu sa tento ako odvolací súd vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovaného.

34. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu, rozsahu a spôsobu dokazovania konštatuje, že obidvom stranám sporu boli vytvorené rovnaké podmienky na uplatňovanie prostriedkov procesného útoku, procesnej obrany. Okresný súd pri vyvodzovaní záverov zohľadnil skutkové okolnosti, dôkazy, ako aj právnu argumentáciu, ktorá v konaní vyvstala a ktorá vyplývala tak z vyjadrení predložených žalobcom, ako aj žalovaným. Nebolo možné dospieť k záveru, že by dôkazy pred okresným súdom boli vyhodnocované jednostranne. Obidve strany sporu mali rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Pokiaľ žalovaný videl postup okresného súdu v porušení zásady rovnosti zbraní v tom, že okresný súd prihliadal a vykonal dôkaz vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva PZ Žilina, vedený pod ČVS: ORP-436/3-VYS-ZA-2015 napriek tomu, že podľa názoru žalovaného tento dôkaz žalobcom nebol označený včas, teda v rozpore so sudcovskou koncentráciou konania, tak je potrebné súhlasiť so žalovaným, čo nepoprel ani žalobca, že okresný súd uznesením č.k. 38Cb/210/2018-58 zo dňa 01.03.2019 vyzval žalobcu, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy, ktoré uznesenie bolo žalobcovi doručené podľa doručky na č.l. 59 rub spisu dňa 05.03.2019, teda dňom 06.03.2019 mu začala plynúť lehota 15 dní na vyjadrenie, ktorá uplynula dňom 20.03.2019, pričom žalobca svoju repliku doručil okresnému súdu dňa 01.04.2019, v rámci ktorej reagoval na tvrdenia žalovaného a označil dôkaz. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 153 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že súd nemusí prihliadať na prostriedky procesného útoku, ktoré strana nepredložila včas, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie úkonov súdu, čo v tomto prípade nenastalo, pretože návrh žalovaného na zabezpečenie a vykonanie dôkazu vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva PZ Žilina, vedený pod ČVS: ORP-436/3-VYS-ZA-2015 bol uskutočnený pred nariadeným termínom pojednávania, ktoré sa malo a uskutočnilo sa dňa 09.05.2019, keď dňa 03.04.2019 okresný súd uskutočnil žiadosť o zapožičanie spisu, ktorý spis bol dňa 05.04.2019 zapožičaný. Teda, i keď v danom prípade došlo na strane žalobcu k istému omeškaniu s doručením repliky a označením tohto dôkazu, nevyžadoval tento návrh nariadenie ďalšieho pojednávania, keďže ním navrhnutý dôkaz bol okresným súdom k momentu nariadeného pojednávania na deň 09.05.2019 zabezpečený, a preto správne postupoval okresný súd, ak tento dôkaz vykonal. Postupom konania okresného súdu nebolo zasiahnuté do žiadneho z práv sporovej strany, teda ani do práva žalovaného a ani žalobcu, ktoré im patria podľa procesno-právneho predpisu. Týmto postupom ani nedošlo k porušeniu zásady rovnosti sporových strán. Naopak, vadou konania by bol taký závadný procesný postup, ktorým by sa sporovej strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré jej procesno-právny predpis priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov.

35. Krajský súd nehodnotil ako relevantný ani odvolací dôvod žalovaného, že okresný súd nepostupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP. Primárne krajský súd poukazuje na obsah Zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.05.2019, ako aj obsah Zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.06.2019 pred okresným súdom za konštatovanej prítomnosti sporových strán. Zároveň sa poukazuje na ust. § 181 ods. 2 CSP, zmyslom ktorého zákonného ustanovenia je v sporovom konaní určiť okruh sporných skutočností, ktoré budú predmetom dokazovania a určenie dôkazov, ktoré strany navrhli k preukázaniu svojich tvrdení, určenie nesporných tvrdení. Predmetné ustanovenie má tým viesť k naplneniu účelu a zmyslu procesného práva, ktorým je zásada hospodárnosti a účelnosti súdneho konania, avšak toto ustanovenie, pri jeho nedodržaní nemá právny dôsledok, resp. následok, ktorý by bránil konajúcemu súdu ďalej v konaní a dokazovaní pokračovať, keďže primárne je vecou postupu súdu určiť ďalší priebeh konania v rovine aj vykonávaného alebo nevykonávaného dokazovania. Ustanovenie § 181 ods. 2 CSP nemá zákonné postavenie poučovacej povinnosti súdom, a tým nemôže niesť so sebou dôsledok nesprávneho postupu, prípadne vadnosti konania pred okresným súdom. Zmyslom ust. § 181 ods. 2 CSP je objasnenie, čo zostáva v súdnom konaní predmetom spornosti a na základe tohto zistenia potom okresný súd posúdi

ďalší priebeh konania, dokazovania, ale je to výlučne v dispozícii súdu, ktoré z dôkazov budú vykonané a v akom štádiu bude dokazovanie ukončené. Z obsahu zápisníc vyplýva, že okresný súd postupoval v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP. V súvislosti s nedodržaním zákonného ust. § 181 ods. 2 CSP, čo nebola situácia v danej sporovej veci, poukazuje odvolací súd primerane na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 326/2012 zo dňa 21. júna 2012 a jeho záver k ust. § 118 ods. 2 O.s.p. v znení platnom do 30.06.2016, podľa ktorého porušenie zákonného ust. § 118 ods. 2 O.s.p. žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka, napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zhrnúť svoje návrhy, namietať prípadný nesprávny procesný postup prvostupňového súdu v podanom odvolaní a podobne, a tým nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Zároveň sa dodáva, že v zmysle ust. § 179 ods. 1 CSP je spôsob a vedenie konania na súde, ktorý ho vedie tak, aby sa mohol rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní, s prihliadnutím na povahu konania a účel konania, pričom je to súd, ktorý určuje postup a priebeh konania. Uvedený odvolací dôvod žalovaného bol preto vyhodnotený ako nedôvodný.

36. K ďalšej námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu, vykonaného dokazovania a jeho zhodnotenia odvolací súd konštatuje, že pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, nevyhnutné pre posúdenie sporovej veci, z ktorého vychádzal aj krajský súd za aplikácie ust. § 383 CSP. Uvádza odvolací súd, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony, obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať, k čomu zo strany okresného súdu došlo. Zároveň len dopĺňa krajský súd, že z obsahu spisového materiálu, konkrétne Zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 27.06.2019 vyplynulo zhodné uvedenie strán sporu, že nenavrhujú žiadne dôkazy.

37. Krajský súd uvádza, že okresný súd v rámci prejednávania uplatneného nároku žalobcu i obrany žalovaného dôsledne postupoval i v zmysle ust. § 186 ods. 2 veta prvá CSP, podľa ktorého súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

38. V rámci konania pred okresným súdom nebola medzi stranami sporná existencia Zmluvy o organizovaní kultúrneho podujatia, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 08.09.2001, predmetom ktorej bola dohoda o vystavení obrazov žalobcu v priestore Hotela Slovakia patriaceho žalovanému, nebolo sporné, že strany nepožadovali žiadne odmeny za svoje služby, a to za zapožičanie obrazov a za poskytnutie priestorov, rovnako z pripojeného zoznamu obrazov nepochybne vyplývala identifikácia týchto obrazov, ako aj ich cena. Rovnako nebolo sporné prevzatie - zapožičanie obrazov žalobcom žalovanému, ako aj, že žalovaný vrátil žalobcovi obrazy iba v počte 21 kusov, pričom obrazy s názvom SÚMRAK v hodnote 544,38 Eur a s názvom ZÁČIN v hodnote 551,02 Eur žalovaný neodovzdal.

39. K námietke nesprávneho právneho posúdenia právneho vzťahu žalobcu a žalovaného založeného zmluvou o organizovaní kultúrneho podujatia krajský súd súhlasí s vyhodnotením okresného súdu vyjadreným v odseku 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to, že v danom prípade išlo o zmluvu, ktorá nie je upravená ako samostatný typ zmluvy, t.j. išlo o zmluvu nepomenovanú, ktorú zmluvné strany uzatvorili v rámci svojej podnikateľskej činnosti, predmetom ktorej bola dohoda o vystavení obrazov žalobcu v priestore žalovaného, s možnosťou predaja. Za tohto stavu, charakteru subjektov uzatvárajúcich predmetný zmluvný vzťah, predmet uzatvorenej zmluvy, okresný súd správne ustálil, že išlo o obchodno-záväzkový vzťah, spravujúci sa úpravou Obchodného zákonníka. Preto námietka nesprávneho právneho posúdenia povahy právneho vzťahu strán bola zhodnotená ako nedôvodná.

40. Vzhľadom na charakter zmluvných strán potom žalovaným vznesenú námietku premlčania, ktorá vychádzala z dôsledkov premlčania úpravy občiansko-právneho vzťahu, nebola dôvodná. Rovnako ako nedôvodná bola vyhodnotená námietka, že žalobca podal žalobu po uplynutí premlčacej lehoty. Pre posúdenie dôvodnosti, resp. nedôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania relevantnou bola právna úprava tak, ako ju vyjadril okresný súd, a to úprava Obchodného zákonníka upravujúca problematiku premlčania obchodno-záväzkových vzťahov.

41. V súvislosti s posúdením začiatku plynutia premlčacej doby krajský súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že podľa výsledkov vykonaného dokazovania nebolo preukázané to, čo tvrdil žalovaný, a to,

že o strate obrazov bol žalobca informovaný už v máji 2014, teda pred vypovedaním zmluvy, keď na jednej strane tu stála výpoveď p. X. pred súdom prvej inštancie a oproti tomu stáli výpovede p. L., p. Q., p. X. p. X. v rokoch 2015 a 2016 vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu, ktorí rámci týchto svojich výpovedí nepotvrdili to, že došlo k strate obrazov, potvrdzovali len, že obrazy boli premiestňované.

42. Odvolací súd však súhlasí so žalovaným v tom smere, že pre určenie začiatku a trvania premlčacej doby je v ust. § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka upravené všeobecné pravidlo, podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Týmto spôsobom je všeobecne určený začiatok plynutia premlčacej doby. Ako vyplývalo zo spisového materiálu, žalobca a žalovaný v zmluve o organizovaní kultúrneho podujatia neustanovili presný deň, ku ktorému momentu vzniká povinnosť žalovaného ako zmluvnej strany vrátiť žalobcovi obrazy. Z ust. § 340 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že doba plnenia môže byť závislá aj na určitej udalosti, naviazaná na vykonanie určitého úkonu. V čl. V. veta druhá zmluvy bolo dohodnuté, že „...obidve zmluvné strany môžu od zmluvy odstúpiť jej písomným vypovedaním, kedykoľvek, bez udania dôvodu“. Z ustanovenia § 351 Obchodného zákonníka nepochybne vyplýva, že odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy, ako aj, že strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti. Žalobca listom zo dňa 19.09.2014 písomným vypovedaním od zmluvy odstúpil, čo zmluvné strany nespochybnili a považovali za platné odstúpenie. Zo znenia predmetnej listiny bolo potrebné vyvodiť, že žalobca zároveň vyzval žalovaného na vrátenie 23 obrazov, čo vyplývalo z uvedeného navrhnutého spôsobu vrátenia - spätná doprava obrazov žalovaným s tým, že ak žalovaný nezabezpečí spätnú prepravu obrazov, je potrebné, aby túto skutočnosť oznámil. Doručením výpovede zmluvy o organizovaní kultúrneho podujatia, ktorá bola odovzdaná podľa podacieho lístku pošty ako doručovaciemu orgánu na prepravu dňa 19.09.2014, do dispozície žalovaného, potom vzniklo právo žalobcu požadovať od žalovaného plnenie, t.j. právo na vrátenie obrazov. Pri pravdepodobnosti možnosti prevzatia (doručenia) tohto doporučeného listu druhej triedy odovzdaného na prepravu dňa 19.9.2014 (čo bol piatok), najneskôr dňa 23. septembra 2014 (utorok), toto právo žalobcovi vzniklo deň nasledujúci, kedy mohol žalobca prvýkrát uplatniť svoje právo na vrátenie poskytnutého plnenia. Skutočnosť, že v obsahu písomnosti zo dňa 19.09.2014 výpovede je navrhovaný spôsob vrátenia s rozhodnutím na strane žalovaného, bola bez vplyvu. Odišne od okresného súdu preto nehodnotí odvolací súd výzvu zo dňa 05. januára 2015 s určením termínu 11. apríla 2015 ako moment, kedy žalobcovi vzniklo právo na vydanie predmetnej veci. Napriek tomuto zhodnoteniu odvolacieho súdu, tento záver nemal vplyv na správnosť rozsudku okresného súdu ohľadne vyhodnotenia námietky premlčania, pretože za stavu, že žaloba bola elektronicky doručená Okresnému súdu Žilina dňa 18.09.2018, bola podaná včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby. Z uvedeného preto odvolacia námietka týkajúca sa premlčania uplatneného nároku žalobcu bola posúdená ako nedôvodná.

43. Pokiaľ žalovaný namietal, že okresný súd nesprávne zhodnotil alternatívny petit formulovaný žalobcom, tak je potrebné uviesť, že žalobca v spore mal dispozíciu s predmetom sporu, a ak voľbu plnenia ponechal na žalovanom, t.j. vrátiť poskytnuté plnenie alternatívne zaplatiť náhradu, nič mu v tom nebránilo. Nesúhlasí krajský súd s posúdením žalovaného, že žalobcom zvolený alternatívny petit nemá základ v hmotno-právnom vzťahu, keď práve z obsahu právneho úkonu zmluvy o organizovaní kultúrneho podujatia nepochybne vyplynulo, že žalobca ako vlastník dáva do dispozície, teda vypožičiava žalovanému obrazy, po prevzatí ktorých za tieto ručí Hotel Slovakia a i keď bol uvedený výslovne pojem „ručí“, tak je zrejmé, že v danom prípade to bol žalovaný, ktorý mal povinnosť chrániť vec pred poškodením, stratou alebo zničením. V danom prípade žalobca po zániku záväzkového vzťahu žiadal vrátiť plnenie, ktoré poskytol, k čomu zo strany žalovaného reálne vo vzťahu k 2 obrazom, a to SÚMRAC a ZÁČIN nedošlo. Bolo preukázané, že po zániku záväzkového vzťahu povinnosť žalovaného vydať/vrátiť vec (poskytnuté plnenie) nebola reálne splniteľná. Za tejto situácie bolo preto na mieste pristúpiť k náhrade, teda alternatívne zaplataenia finančnej hodnoty veci, pričom výška hodnoty veci sporná medzi stranami nebola. Okresný súd správne uzavrel, že po zániku založeného právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zmluvou, nastala tu povinnosť žalovaného zapožičané veci vrátiť, k čomu zo strany žalovaného nedošlo, a preto bol povinný nahradiť finančný ekvivalent týchto vecí, a preto, ak žalobe žalobcu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť žalovanému sumu vo výške 1.095,40 Eur vyhovel, jeho rozhodnutie bolo vecne správne a krajským súdom potvrdené podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

44. Čo sa týka výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, je potrebné uviesť, že vzhľadom k žalobcom vyjadrenému alternatívneému petitu, žalobca poskytol právo voľby žalovanému zbaviť sa záväzku, a to buď vrátením poskytnutého plnenia veci, alebo zaplataenia hodnoty tohto plnenia.

Vzhľadom k tomu, že žalobcom zvolený alternatívny petit nemohol mať premietnutie do výroku súdneho rozhodnutia, pretože k momentu rozhodovania nebola zistená reálne vykonateľná (splniteľná) povinnosť vrátiť plnenie - vec, nastúpila tu povinnosť vyplatiť jej peňažnú náhradu. Ak aj v časti bola žaloba zamietnutá, žalobca bol so svojou žalobou úspešný. Vzhľadom však k tomu, že žalobca k tejto výrokovej časti odvolanie nepodal, nebolo možné rozhodnúť inak, než rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania potvrdiť podľa ust. § 387 ods.1 CSP, pretože iný postup by bol v rozpore s ust. Čl. 2 ods. 1 CSP.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalovaný so svojim odvolaním nebol úspešný, a preto bol žalobcovi voči žalovanému priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.